

2145/7121 – وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَمَ قَالَ: «لَا تَقُومُ السَّاعَةُ

حَتَّىٰ تَعْتَلَ فِئَاتِنِ عَظِيمَاتِنِ، يَكُونُ بَيْنَهُمَا مَفْتَلَةٌ عَظِيمَةٌ، دَعْوَتُهُمَا وَاحِدَةً. وَحَتَّىٰ يُبْعَثَ دَجَالُونَ كَذَّابُونَ، قَرِيبٌ مِنْ ثَلَاثَيْنَ، كُلُّهُمْ يَرْعُمُ أَنَّهُ رَسُولُ اللَّهِ، وَحَتَّىٰ يُقْبَضَ الْعِلْمُ، وَتَكْثُرُ الرَّلَازُلُ، وَيَتَقَارَبَ الزَّمَانُ، وَتَظْهَرَ الْفَيْئُنُ، وَيَكْثُرُ الْهُرْجُ وَهُوَ الْقُتْلُ. وَحَتَّىٰ يَكْثُرُ فِيْكُمُ الْمَالُ، فَيَفِيضَ حَتَّىٰ يُهُمَّ رَبُّ الْمَالِ مَنْ يَقْبِلُ صَدَقَتُهُ، وَحَتَّىٰ يَعْرِضَهُ، فَيَقُولُ الَّذِي يَعْرِضُهُ عَلَيْهِ: لَا أَرْبَبُ لِي بِهِ. وَحَتَّىٰ يَتَطَاوَلَ النَّاسُ فِي الْبُيُّنَانِ. وَحَتَّىٰ يَمْرُّ الرَّجُلُ بِقَبْرِ الرَّجُلِ فَيَقُولُ: يَا لَيْشِنِي مَكَانَهُ. وَحَتَّىٰ تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا، فَإِذَا طَلَعَتْ وَرَآهَا النَّاسُ - يَعْنِي - آمُوا أَجْمَعُونَ، فَذَلِكَ حِينَ (لَا يَنْفَعُ تَفْسِيْنَا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلِهِ، أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا حَيْرًا)، وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدْ نَشَرَ الرَّجُلَانِ ثُوبَهُمَا بَيْنَهُمَا، فَلَا يَبَأَيْعَانِيهِ وَلَا يَطْوِيَانِيهِ. وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدِ انْصَرَفَ الرَّجُلُ بِلَبَنِ لِفَحْتِهِ فَلَا يَطْعَمُهُ، وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَهُوَ يُلِيْطُ حَوْضَهُ فَلَا يَسْقِي فِيهِ، وَلَتَقُومَنَّ السَّاعَةُ وَقَدْ رَفَعَ أَكْلَتَهُ إِلَى فِيهِ فَلَا يَطْعَمُهَا».

2145.7121. Абӯ Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: «Муддаоси бир бўлган икки улкан жамоа жанг қилиб, катта қирғинбарот бўлмагунча, ҳар бири ўзини Аллоҳнинг Расули деб даъво қиласиган ўттизга яқин кazzоб дажжоллар чиқмагунча, илм суғуриб олинмагунча, зилзилалар кўпаймагунча, замон қисқармагунча, фитналар юзага чиқиб, ҳарж - бу қатлдир - кўпаймагунча, мол-дунёнгиз кўпайиб, тўлиб-тошмагунча, ҳатто мол-дунё эгаси садақасини ким қабул қилишининг ташвишини қиласиган, ҳатто уни таклиф қилса, таклиф этилган «Бунга менинг эҳтиёжим йўқ», демагунча, одамлар кимўзарга уй қурмагунча, киши бирорнинг қабри ёнидан ўтаётиб, «Қани энди унинг ўрнида бўлсам!» деб юбормагунча ва қуёш мағрибидан чиқмагунча қиёмат қоим бўлмайди. (Қуёш мағрибдан) чиққанда одамлар уни кўради - яъни барчаси иймон келтиради. - Ана ўша аввал иймон келтирмаган ёки иймонида яхшилик касб қилмаган жонга

иймони наф бермайдиган вақтдир. Қиёмат шундай қоим бўладики, ҳатто кийимлигини ёйган икки киши уни савдолашиб ҳам, ўраб ҳам улгурмайди. Қиёмат шундай қоим бўладики, киши түясининг сутини олиб кетади, лекин ичишга улгурмайди. Қиёмат шундай қоим бўладики, ҳовузини суваб турган одам унга сув қуишига улгурмайди. Қиёмат шундай қоим бўладики, луқмасини оғзига олган одам уни ейишга улгурмайди».

Манба: hadis.islom.uz

